

„Brave... world”?

VISSZHANG - LXVI. évfolyam, 5. szám, 2022. február 4.

És mi van, ha én most megijedtem? Elolvastam a kitűnő Csillag István kitűnő cikkét ([Többször tetszünk jogállami forradalmat csinálni?](#), *ÉS*, 2022/3., jan. 21.), és megijedtem. Én bizony eddig úgy képzeltem, hogy az orbánisták a következő megállónál majd szép rendben leszállnak a villamosról. Az idősek óvatosan fogódzkodva, a fiatalabbak karjukat nyújtják a hozzájuk tartozó kismamáknak. Aztán még megállnak egy kicsit, és kedvesen visszaintegetnek ránk. Mi is integetünk nekik, ahogy elindul a kocsis. De eszerint nem így lesz. Áldozatokra, összeütközésekre kell készülnünk. Nem integetni fognak, hanem ránk gyújtják a házat, ránk zúdítják az utca népét. Én most bizony megijedtem. Kell ez nekem? Én még hónapokkal a háború előtt születtem, engem még bombáztak, ágyúval lőttek, hét hétig voltunk a pincében. Aztán mindig azt mondták, most kell még egy kis áldozat, de aztán jó lesz. Már öreg ember vagyok, nem akarok több áldozatot hozni, se az isten, se a haza, se a nemzet, se a jogállam oltárán. Az unokáimat sem biztatom erre. De akkor meg mi lesz a változásokkal? Abban lehet bízni, hogy az *ÉS* kis példányszámú lap, és kevesen olvasták a kitűnő – a viccen kívül, tényleg kitűnő – Csillag István kitűnő cikkét. (Ti, ha választási propagandaként őszintén megjövendöljütek, milyen nehéz lesz, attól még nem lesz könnyebb, legfeljebb sokaknak már előre elmegy tőle a kedvük. Nem vagyunk kiscserkészek, ne tessék a hősiességünkre apellálni.)